

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/53/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3614010206
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Vranka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3614010206.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Rastislava Vranku a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému O. B. pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. prejednal na verejnom zasadnutí dňa 9. septembra 2015 odvolania obžalovaného O. a prokurátora Okresnej prokuratúry v Partizánskom v neprospech obžalovaného podané proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 7. mája 2015, sp. zn. 1T/33/2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania obžalovaného O. B. a prokurátora z a m i e t a j ú,
pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo dňa 7. mája 2015, sp. zn. 1T/33/2014, bol obžalovaný O. B. uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 29.03.2014 v čase asi o 20.25 hod. v obci Veľký D., okres Z., v smere od miestneho pohostinstva na obec O. K., a následne cez obce O. Ves, D. E. K. na I., kde pokračoval po ceste II/593 smerom na obec D., odkiaľ pokračoval späť do obce I., viedol motorové vozidlo značky Fiat Brava s ev. č. BN XXX I., pričom celý čas nereagoval na výzvy na zastavenie vozidla a svojou jazdou ohrozoval ostatných účastníkov cestnej premávky, kedy v obci I. pokračoval v jazde po ceste II/593 v smere na obec S., pričom v časti I. - I., odbočil na miestnu komunikáciu vedúcu k cintorínu, kde zastavil, z vozidla vystúpil a spolu s dvomi spolujazdcami začali od vozidla utekať, kde pri úteku nereagovali na výzvy, pričom zostali stáť až po použití donucovacieho prostriedku príslušníkom PZ - varovného výstrelu do vzduchu, pričom následnou dychovou skúškou prístrojom Alcotest 7410 s výr. č. ARFK-0126 mu bola v čase o 21.15 hod. nameraná hodnota alkoholu v dychu 0,80 mg/l, teda 1,67 promile a v čase o 21.58 hod. mu bola opakovanou dychovou skúškou nameraná hodnota alkoholu v dychu 0,58 mg/l, teda 1,21 promile, pričom bolo tiež zistené, že viedol motorové vozidlo napriek tomu, že nie je držiteľom vodičského oprávnenia a v čase výkonu trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu, ktorý mu bol uložený dňa 30.04.2008 trestným rozkazom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn. 2T/28/2008, právoplatným dňa 09.09.2009 na dobu 4 roky do 07.06.2017
Za tieto trestné činy bol odsúdený podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/ Tr. zák., 37 písm. h/, m/ Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 1 a § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Súčasne podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/ Tr. zák., 37 písm. h/, m/ Tr. zák. a § 38 ods. 4 Tr. zák. bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu 5 rokov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol súčasne zrušený výrok o treste uloženom obžalovanému O. B. právoplatným rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo dňa 22.9.2014, sp. zn. 2T/84/2014, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 2.2.2015, sp. zn. 23To/171/2014, ako aj všetky výroky obsahovo na tieto rozhodnutia nadväzujúce.

Citovaný rozsudok v zákonnej pätnásťdňovej lehote napadli odvolaniami obžalovaný O. B. len pre nesprávnosť výroku o uložení trestu odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a prokurátor Okresnej prokuratúry v Partizánskom len pre nesprávnosť výroku o uložení trestu zákazu činnosti.

Obžalovaný O. B. v písomnom odôvodnení odvolania namietal síce správnosť napadnutého rozsudku vo výrokoch o vine i treste, avšak na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu modifikoval svoje odvolanie s tým, že odvolaním napáda len správnosť výroku o treste odňatia slobody, ktorý považoval za veľmi prísny trest. Poukázal na to, že má maloletého syna, na ktorého výchove sa chce podieľať a preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a uložil mu podmienený trest odňatia slobody.

Prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania namietal len správnosť výroku napadnutého rozsudku o uložení trestu zákazu činnosti s poukazom na to, že okresný súd nepostupoval podľa jeho názoru v súlade so zákonom, keď neaplikoval ustanovenie § 61 ods. X Tr. zák. a neodôvodnene uložil obžalovanému trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom. Vzhľadom na správne zistený prevažujúci pomer príťažujúcich okolností sa u obžalovaného pri aplikácii § 38 ods. 4 Tr. zák. nielen zvyšovala dolná hranica trestnej sadzby ustanovenej zákonom o jednu tretinu, ale keďže obžalovaný O. B. už bol za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 30.4.2008, sp. zn. 2T/28/2008, právoplatným 9.9.2009, mal mu okresný súd pri správnej aplikácii ustanovenia § 61 ods. 3 Tr. zák. uložiť trest zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby ustanovenej zákonom, teda minimálne vo výmere 66 mesiacov. Okresný súd neuloženie trestu zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby odôvodnil tým, že podľa neho by aplikácia ustanovenia § 61 ods. 3 Tr. zák. bola v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky vychádzajúc zo záverov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.11.2012, sp. zn. PL ÚS 106/2011 v súvislosti s asperačnou zásadou. Podľa názoru samosudcu okresného súdu by ustanovenie § 61 ods. 3 Tr. zák. (posledná časť vety) mohlo byť v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, keďže citované ustanovenie je obsahovo takmer zhodné s ustanovením § 41 ods. 2 Tr. zák., najmä prvá veta, časť za bodkočiarkou. Poukázal na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 28.11.2012, sp. zn. PL ÚS 106/2011 vyslovil, že ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák., časť za bodkočiarkou, nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a aj keď sa ústavný súd nezaoberal ustanovením § 61 ods. 3 Tr. zák., z povahy vety podľa samosudcu okresného súdu vyplýva, že toto ustanovenie je obsahovo i povahovo takmer zhodné s ustanovením § 41 ods. 2 Tr. zák. a preto je tu predpoklad, že by ústavný súd označil i toto ustanovenie za v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky. Podľa názoru prokurátora si samosudca všeobecného súdu neodôvodnene prisvojuje právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky tým, že bez právneho dôvodu prejedikuje, ako by mohol Ústavný súd Slovenskej republiky, de lege ferenda, rozhodnúť, ak by sa danou vecou zaoberal. Takýto postup všeobecného súdu je neakceptovateľný, nakoľko súd je povinný dodržiavať text zákona v platnom a účinnom znení, čo je vyjadrené aj v ustanovení § 2 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Navyše považoval za potrebné uviesť aj to, že trest uložený mimo trestnej sadzby ustanovenej zákonom, je dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. Poukázal tiež na to, že ak sa samosudca okresného súdu domnieval, že ustanovenie § 61 ods. 3 Tr. zák. je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, teda so všeobecne záväzným predpisom vyššej právnej sily, mal postupovať v súlade s ustanovením § 283 ods. 5 Tr. por. a rozhodnúť o prerušení trestného stíhania. S poukazom na uvedené dôvody navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste zákazu činnosti a aby v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por., na podklade správne zisteného skutkového stavu, uložil obžalovanému O. B. podľa § 61 ods. 1, 2, 3 Tr. zák. s poukazom na § 36 písm. l/ Tr. zák., 37 písm. h/, m/ Tr. zák. a § 38 ods. 4 Tr. zák. trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke vo výmere minimálne 66 mesiacov. V súlade s týmto

odvolacím návrhom na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhla rozhodnúť aj prokurátorka krajskej prokuratúry a súčasne navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť podľa § 319 Tr. por.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní, ktoré mu spolu so spisom boli predložené dňa 23. júla 2015, na verejnom zasadnutí vykonanom dňa 9. septembra 2015 preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť len odvolaniami obžalovaného a prokurátora napadnuté výroky o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a o treste zákazu činnosti, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného O. B. i prokurátora nie sú dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a právnej kvalifikácie konania, teda výrokov o vine, ktoré neboli napadnuté podanými odvolaniami obžalovaného i prokurátora a ktorých správnosť odvolací súd nemohol preskúmať, postupoval pri ukladaní trestu odňatia slobody obžalovanému O. B., pri určení druhu a výmery tohto trestu, ako aj spôsobu jeho výkonu v súlade so zákonom. Súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody uložený obžalovanému podľa trestnej sadzby stanovenej v § 364 ods. 1 Tr. zák. (odňatie slobody až na 3 roky) a po zvýšení jej dolnej hranice o jednu tretinu pre prevažujúci pomer priťažujúcich okolností (jedna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. a dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h/, m/ Tr. zák.) s použitím § 38 ods.4 Tr. zák. (odňatie slobody na 1 rok až na 3 roky) vo výmere 12 mesiacov, teda na dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby, pritom pri súčasnom zrušení výroku o treste povinnej práce v trvaní 140 hodín uložený obžalovanému O. B. rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo dňa 22.9.2014, sp. zn. 2T/84/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 2.2.2015, sp. zn. 23To/171/2014, je trestom primeraným. Zohľadňuje totiž všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétnu mieru závažnosti spáchaných zbiehajúcich sa trestných činov vyplývajúcu z ich povahy, zo spôsobu spáchania, tiež zistený prevažujúci pomer priťažujúcich okolností, ako aj pomery obžalovaného, jeho výrazný sklon k páchaniu trestných činov i možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený trest je súčasne dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Obžalovaný O. B. posudzovaný skutok kvalifikovaný ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. spáchal v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, preto podmienené odloženie výkonu uloženého trestu odňatia slobody bolo v zmysle § 49 ods. 2 Tr. zák. vylúčené. Okresný súd svoje závery v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil a dôvodne pritom neakceptoval obhajobné návrhy obžalovaného. Tieto dôvody, keďže sú správne, si odvolací súd osvojil a odkazuje na ne. Rovnako vecne správne a v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm.b/ Tr. zák. je aj zaradenie obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia. Odvolací súd nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu výrokov o uloženom súhrnnom treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu, neakceptoval v tomto smere odvolacie námietky obžalovaného a jeho odvolanie preto podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd postupoval v súlade so zákonom aj pri ukladaní trestu zákazu činnosti obžalovanému O. B., hoci výrok o tomto druhu trestu a svoj postup nesprávne odôvodnil. Vzhľadom na správne zistený prevažujúci pomer priťažujúcich okolností bolo u obžalovaného pri aplikácii § 38 ods. 4 Tr. zák. namiesto nielen zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby ustanovenej zákonom o jednu tretinu, ale keďže obžalovaný O. B. už bol za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 30.4.2008, sp. zn. 2T/28/2008, právoplatným 9.9.2009, prichádzala do úvahy aj aplikácia ustanovenia § 61 ods. 3 Tr. zák., t. j. uloženie trestu zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby ustanovenej zákonom, teda minimálne vo výmere 66 mesiacov. Okresný súd však ustanovenie § 61 ods. 3 Tr. zák. neaplikoval, pričom neuloženie trestu zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby odôvodnil tým, že podľa neho, vychádzajúc zo záverov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.11.2012, sp. zn. PL ÚS 106/2011 v súvislosti s asperačnou zásadou, by aplikácia ustanovenia § 61 ods. 3 Tr. zák. bola v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky. Podľa názoru okresného súdu by ustanovenie § 61 ods. 3 Tr. zák. (posledná časť vety) mohlo byť v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, keďže citované ustanovenie je obsahovo takmer zhodné s ustanovením § 41 ods. 2 Tr. zák., najmä prvá veta, časť za bodkočiarkou. Poukázal na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky nálehom zo dňa 28.11.2012, sp. zn. PL ÚS 106/2011 vyslovil, že ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák., časť

za bodkočiarkou, nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a aj keď sa ústavný súd nezaoberal ustanovením § 61 ods. 3 Tr. zák., z povahy vety podľa samosudcu okresného súdu vyplýva, že toto ustanovenie je obsahovo i povahovo takmer zhodné s ustanovením § 41 ods. 2 Tr. zák. a preto je tu predpoklad, že by ústavný súd označil i toto ustanovenie za v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky.

Prokurátor dôvodne považoval uvedený postup týkajúci sa aplikácie ustanovenia § 61 ods. 3 Tr. zák. i vyslovený právny názor okresného súdu za vecne nesprávny s poukazom na to, že všeobecný okresný súd si neodôvodnene prisvojuje právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky tým, že bez právneho dôvodu prejedikuje, ako by mohol Ústavný súd Slovenskej republiky, de lege ferenda, rozhodnúť, ak by sa danou vecou zaoberal (ustanovenie § 61 ods. 3 Tr. zák., posledná časť vety, by mohlo byť v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky; je tu predpoklad, že by ústavný súd označil i toto ustanovenie za v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky). Takýto postup všeobecného súdu je neakceptovateľný, nakoľko súd je povinný dodržiavať text zákona v platnom a účinnom znení, čo je vyjadrené aj v ustanovení § 2 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Navyše uloženie trestu mimo trestnej sadzby ustanovenej zákonom je dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. Dôvodne prokurátor poukázal aj na to, že ak sa okresný súd domnieval, že ustanovenie § 61 ods. 3 Tr. zák. je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, teda so všeobecne záväzným predpisom vyššej právnej sily, mal postupovať v súlade s ustanovením § 283 ods. 5 Tr. por., teda prerušiť trestné stíhanie a podať návrh na začatie konania pred ústavným súdom, ktorého nález by bol pre súd záväzný. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však nevyplýva, prečo okresný súd, napriek takto vyslovenému svojmu názoru na protiústavnosť ustanovenia § 61 ods. 3 Tr. zák. (posledná časť vety), vo veci rozhodol bez toho, aby sa predtým obrátil s príslušným návrhom na Ústavný súd SR. Nad rámec odvolacích argumentov prokurátora, s ktorými sa odvolací súd stotožnil, považuje za potrebné uviesť, že u obžalovaného O. B. prichádzalo do úvahy uloženie trestu zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby ustanovenej v § 61 ods. 2 Tr. zák., teda v prísnejšej výmere než uložil okresný súd, aj bez aplikácie ustanovenia podľa § 61 ods. 3 Tr. zák. a to postupom podľa § 61 ods. 2 Tr. zák. vzhľadom na to, že obžalovaný O. B. je páchatelom, ktorý doposiaľ nielenže nemá evidované žiadne vodičské oprávnenie, ale navyše bol už šesťkrát odsúdený na trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu za trestné činy marenia výkonu úradného rozhodnutia, vo vzťahu ku ktorým je špeciálnym recidivistom, a tiež i za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, pričom doteraz uložené tresty zákazu činnosti u neho nespĺnili zákonom predpokladaný účel. Dňa 29.3.2014 o 20.25 hod. pritom znovu viedol motorové vozidlo nielen napriek tomu, že nie je držiteľom vodičského oprávnenia a v čase výkonu trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu uloženého mu skorším rozsudkom, ale navyše aj napriek tomu, že jeho spôsobilosť viesť motorové vozidlo bola vylúčená v dôsledku požitého alkoholu. Vedenie motorového vozidla po požití alkoholu alebo inej návykovej látky je nielen porušením ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z.z., ale zásadne aj porušením dôležitej povinnosti uloženej vodičovi zákonom v zmysle § 138 písm. h/ Tr. zák., keďže porušenie uvedenej povinnosti má spravidla za následok reálne nebezpečenstvo pre ľudský život a zdravie. Toto konanie je závažným prejavom vodičskej nedisciplinovanosti a pre dôsledné splnenie účelu trestu nutne vyžaduje zbaviť obžalovaného možnosti viesť motorové vozidlá na primerane dlhú dobu, ktorá zodpovedá závažnosti posudzovaného konania a miere následkov tohto konania, obzvlášť keď nie je držiteľom vodičského oprávnenia a keď doteraz uložené tresty zákazu činnosti u neho nespĺnili zákonom predpokladaný účel.

Napriek uvedeným zisteniam a záverom trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu 5 rokov uložený obžalovanému okresným súdom je trestom primeraným a uloženým v súlade so zákonom. Z ustanovenia § 43 Tr. zák. totiž vyplýva, že ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorý spáchal predtým, než bol trest uložený skorším rozsudkom vykonaný, a ukladá mu trest rovnakého druhu, nesmie tento trest spolu s doteraz nevykonanou časťou trestu uloženého skorším rozsudkom prevyšovať najvyššiu výmeru dovolenú týmto zákonom pre tento druh trestu. Tak je tomu aj v posudzovanom prípade. Obžalovanému O. B. bol totiž rozsudkom Okresného súdu Topoľčany zo dňa 9.7.2008, sp. zn. 1T/82/2005 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 16.12.2008, sp. zn. 1To/55/2005 uložený nielen súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov (vykonal ho 16.9.2012), ale aj súhrnný trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 3 roky so súčasným zrušením trestu uloženého mu skorším rozsudkom Okresného súdu Topoľčany zo dňa 18.10.2006, sp. zn. 1T/53/2006, ktorý trest zákazu činnosti nemá ešte vykonaný a trestným rozkazom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 30.4.2008, sp. zn. 2T/28/2008 bol obžalovanému uložený nielen nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok (z jeho výkonu bol podmienene

prepustený 6.6.2013), ale aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 4 roky, ktorý začal vykonávať po podmieenečnom prepustení dňa 7.6.2013 a v čase rozhodnutia okresného súdu mal z neho vykonávať do 7.6.2017 ešte časť vo výmere 2 roky. Doteraz nevykonané časti trestov zákazu činnosti, ktoré boli uložené obžalovanému skoršími rozsudkami a zodpovedali ešte celkovej výmere 5 rokov, boli preto v zmysle § 43 Tr. zák. zákonným dôvodom, ktorý bránil aplikácii ustanovenia § 61 ods. 3 Tr. zák. t. j. uloženiu trestu zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby a ktorý odôvodňoval uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke len vo výmere 5 rokov, teda vo výmere uloženej obžalovanému okresným súdom vo výroku napadnutého rozsudku.

Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu uloženého trestu zákazu činnosti v neprospech obžalovaného, preto ani odvolacie námietky prokurátora nepovažoval za dôvodné, neakceptoval ich a aj jeho odvolanie podané v neprospech obžalovaného zamietol ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.